

*Από πού ἐρχόμεθα και πού πηγαίνομεν;

*Ο Χριστός εἰς αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἀπαντᾷ ὡς ἐξῆς: «ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθον και πρὸς τὸν Πατέρα μου πορεύομαι». Αὕτη ἀκριβῶς εἶνε ἡ ἀκριβεστέρα και μοναδικὴ ἀπάντησις εἰς τὸ ἀπόλυτον αὐτὸ και αἰώνιον ἐρώτημα, και δὴ ἀπάντησις πού παρέχει παρηγορίαν, χαρὰν και εὐτυχίαν. Τὸ ἀνεξιχνίαστον βάθος ἀπὸ τὸ ὁποῖον προερχόμεθα και εἰς τὸν ὁποῖον πηγαίνομεν, εἶνε ὁ Θεὸς Πατὴρ. Μὲ αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν ἀφανίζεται κάθε φόβος και φοβικὴ τελείας ἐκμηδηνίσσεως. *Ο *Ἄγνωστος Θεὸς—Πατὴρ και ἡμεῖς εἴμεθα τὰ τέκνα αὐτοῦ τοῦ Πατρὸς. Αὕτη εἶνε ἡ ἀλήθεια τῆς ἀποκαλύψεως τὴν ὁποῖαν ὁ ἀπ. Παῦλος ἐφανερώσεν εἰς τοὺς *Ἀθηναίους σοφοὺς και μαζὺ μὲ αὐτοὺς εἰς ὅλην τὴν σύγχρονον ἐπιστήμην και φιλοσοφίαν. Αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψιν εἴμποροῦσαν νὰ δεχθοῦν μόνον ὅσοι εἶχαν ἐγείρει και ἀφιερῶσει βωμὸν εἰς τὸν *Ἄγνωστον Θεόν, μὲ ἄλλους λόγους ὅσοι εἶχαν ἰδέαν περὶ τῶν ὁρίων τῆς γνώσεως και περὶ τῆς ἀπολύτου ὑπάρξεως πού εὐρίσκειται πέραν τῶν ὁρίων αὐτῆς τῆς γνώσεως. *Ἡ ἀλήθεια τῆς ἀποκαλύψεως εἶνε πολὺ εὐρύτερα ἀπὸ ὅλας τὰς κρίσεις τοῦ νοῦ μας· εἶνε ὄχι μόνον γνώσις, ἀλλὰ και συγκίνησις, συναίσθημα, βίωσις πραγματικοῦ δεσμοῦ, ἀλήθεια τῆς καρδίας.

Και πράγματι. Τὸ ὅτι ἔχω πατέρα δὲν εἶνε μόνον ἀπλῆ δι' ἐμὲ γνώσις και λογικὴ κρίσις, ἀλλὰ καὶ πολὺν περισσότερο: ζωντανὸς ἐσωτερικὸς ψυχικὸς δεσμὸς, ἀγάπη, κίνησις τῆς καρδίας και ἀκόμη περισσότερο: δεσμὸς πού ἐπὶ τέλους εἶνε ἀσύλληπτος εἰς τὸν νοῦν και ὅμως τόσον πραγματικὸς ὥστε τὸν αἰσθάνομαι και τὸν ζῶ μὲ τὴν ὑπαρξίν μου ὁλοκληρῶν. *Ἡ ἀλήθεια τῆς ἀποκαλύψεως πού μᾶς ἐφανερώσεν ὁ Χριστός δὲν εἶνε καὶ παράλογον ἀπὸ ἐπόψεως λογικῆς. *Ἀπ' ἐναντίας, τὴν οἰκειοποιούμεθα σὰν καὶ σοφὸν και βαθύ· διότι, πράγματι, ἡ μυστηριώδης και ἄγνωστος πραγματικότης ἀπὸ τὴν ὁποῖαν προερχόμεθα, σὰν νὰ μᾶς γεννᾷ· εἶνε δηλαδὴ ὄντως ὁ πατὴρ μας πού μᾶς δίδει τὴν ζωὴν και ἔπειτα πάλιν μᾶς δέχεται εἰς τὰς ἀγάλας του. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς λέγομεν, ὅτι δὲν εἴμπορεῖ νὰ ὑπάρχη ἀντίθεσις και σύγκρουσις μεταξὺ τῆς ἐπιστήμης—γνώσεως και τῆς θεοσεβείας—ἀποκαλύψεως.

*Ὅσον ὀλιγωτέρας τροφὰς ἔχομεν, τόσον περισσοτέρας εἴμποροῦμεν νὰ μοιράσωμεν. Τὸ ὀλιγώτερον δίδει τὸ περισσότερον. *Ὁ ἀληθινὸς ἄρτος, ὁ *Ἄρτος τῆς *Ἀληθείας, ἰκανοποιεῖ περισσότερο ὅσον εἶνε ὀλιγώτερος.

ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Εἰς τὰς *Ἀθήνας πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἔγειναν τὰ ἐγκαίρια τοῦ νέου και ὁριστικοῦ βυζαντινοῦ μουσείου ἐν συρροῇ τῶν ἐπιφανεστέρων ἀντιπροσώπων τῶν γραμμάτων και τῶν ἐννοούντων τὴν σημασίαν τοῦ βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ. Δεδομένου ὄντος ὅτι ὁ πολιτισμὸς αὐτὸς ἀνήκει εἰς τὴν ἰδικήν μας μεσοχρόνιον ἱστορίαν, ἡ *Ἑλλὰς ἔχει τὰ περισσότερα βυζαντινὰ μνημεῖα και κειμήλια, και δι' αὐτὸ τὸ βυζαντινόν, τῆς μουσείου, τὸ ὁποῖον ἀριθμεῖ ἠλικίαν μόλις ὀλιγίστων ἐτῶν και ἀκατάριστον ἕως τώρα και περιφρονημένον περιεφέρετο ἀπὸ ὑπόγεια εἰς ὑπόγεια, τώρα πρώτην φοράν ἀπέκρησε τὸ ἰδικόν του μέγαρον, οἱ βυζαντινοὶ τοῦ ὁποῖου θησαυροὶ εἰς μαρμαροεγγήματα, εἰκόνας, ἐπιγραφὰς, ἄμφια και ἄλλα ἱερὰ ἀντικείμενα πρόκεινται εἰς τὸν θαυμασμὸν πάντων τῶν βυζαντινολόγων τοῦ κόσμου, οἱ ἐπιφανέστεροι τῶν ὁποῖων τὰ ἔχοντ' ἔδει ἐκτιμῆσει ὅταν συνήλθον εἰς τὰς *Ἀθήνας τελευταίως διὰ τὸ διεθνὲς βυζαντινὸν συνέδριον. *Ἔως πρὸ τίνος οἱ παρ' ἡμῖν δὲν ἔδιδον και τόσην προσοχὴν εἰς τὴν περίοδον αὐτὴν τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἱστορίας, προσελάμβανον δὲ ἡμᾶς ἔξοι, γνωρίζοντες καλλίτερα ποῖαν ἀπὸ ποίους δόξαν νὰ σφετερίζωνται. *Ἔτσι, ἐνῶ ὁ βυζαντινὸς πολιτισμὸς ἀποτελεῖ ἰδικόν μας ἐθνικὸν κτήμα, τὸ α' βυζαντινὸν συνέδριον εἶχαν συγκροτήσει οἱ *Ρωμαῖοὶ εἰς τὸ Βουκουρέστιον, και τὸ δεύτερον οἱ σέρβοι εἰς τὸ Βελιγράδιον! Τώρα τὰ πράγματα εὐτυχῶς ἤλλαξαν και ἡ βυζαντινολογία καλλιεργεῖται παρ' ἡμῖν μὲ πολὺν ζῆλον, ἀλλὰ και μὲ πολλὰς ἰκανότητας.

ΠΑΤΡΙΚΟΝ ΜΝΗΜΕΙΟΝ

*Ὁ νέος Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας εἶνε μία προσωπικότης εἰς τὴν πατρίδα του πολλαπλῆς σημασίας ἀκριβεστέρον ὅμως και ἐπικρατέστερον εἴμπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς «πατὴρ τῶν νῶν του» διὰ τοῦτο τὸ μοναδικόν, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, γνώριμα: ὅτι δὲν ἠρκέσθη νὰ διαπαιδαγωγῆ τοὺς υἱοὺς του μὲ τὴν κοινὴν μέθοδον τῆς καθημερινῆς ἐπαγρυπνήσεως πού ἐπιβάλλει τὸ φίλτρον και τὸ καθῆκον τὸ πατρικόν, ἀλλὰ και ἀπεκρυστάλλωσε τὴν σοφίαν τῆς μακρᾶς πατρικῆς του πείρας εἰς βιβλίον πού συνέγραψεν ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς υἱοὺς του μὲ τὸν τίτλον «Τὸ βιβλίον τῶν νῶν μου», διὰ νὰ ἔχουν τὰ παιδιὰ του—και τὰ παιδιὰ τῶν νῶν του—ζωντανὴν πάντοτε μαζὺ τὸν τὴν πατρικὴν σοφίαν και μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τῶν. Μέσα εἰς αὐτὸ τὸ βιβλίον ὁ πατὴρ Ντουμέρ ἀπεκρυστάλλωσε και ἀπεθησαύρισε τὰς θεμελιώδεις ἐκείνας ἀρχὰς πού ὁ ἴδιος ἐπίστευσε και ἐφήρμοσεν εἰς ὅλην του τὴν μακρὰν ζωὴν, ἀλλὰ και πού ἀπεκόμισεν ἀπὸ αὐτὴν ὡς ὑποθήκας παραμονίμου ἀξίας. Οἱ υἱοὶ του—υἱοὶ τρεῖς—ἀπέθανον ὅλοι ὑπὲρ πατρίδος κατὰ τὸν τελευταῖον μέγαν πόλεμον· τὸ βιβλίον του, γράφεν διὰ νὰ γείνη πυξὶς τῆς ζωῆς τῶν, μετὰ τὸν θάνατόν των ἀφιερῶθη εἰς τὴν μνήμην των, «πεσόντων ὑπὲρ πατρίδος». *Ἔτσι, ἐνῶ ἐγράφη ὡς ὑπόμνημα διὰ ζωντανούς, μετεβλήθη αἴφνης εἰς μνημῖον νεκρῶν. Και τὸ βλέπει τώρα ὁ κόσμος ὡς μαυσῶλειον μᾶς θαυμασίας πατρικῆς καρδίας ἐπάνω εἰς τοὺς τάφους τῶν ὑπὲρ τῆς πατρίδος θυσιασθέντων νῶν τοῦ ἐν τῷ ὑπάτῳ ἀξιώματίτου συγκεν-

τρούντος δλόκληρον τὴν ἐθνικὴν ἔννοιαν. Οἱ ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς τιμῆς πεσόντες υἱοὶ Ντουμέρ εἶχον ἐνστερνισθῆ με υἱικὴν εὐλάβειαν ἀπὸ τὸ βιβλίον τὸ πατρικὸν καὶ τὴν ὄψιν: «προτιμότερος ἑκατὸν φορὰς ὁ πόλεμος παρὰ ἡ ἀπώλεια τῆς ἀνεξαρτησίας ἢ τῆς ἐθνικῆς τιμῆς». Καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα, τὴν ἐφήρμοσαν ἀκεραίαν.

Η ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ 25ου ΣΥΝΤΑΜΑΤΟΣ ΠΕΖΙΚΟΥ

Λόγος ἐκφωνηθεὶς κατὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ.κ. Σωφρονίου κατὰ τὴν ἐν τοις ἐν Ἐλευθερουπόλει Στρατῶσι διεξαχθεῖσαν πολεμικὴν εορτὴν τοῦ 25ου Συντάγματος πεζικοῦ ἐπὶ τῇ ἐπιταίῃ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἀδριανουπόλεως.

Καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας, Σεβασμιώτατε ἀδελφέ, Στρατηγέ μου, κύριε Συνταγματάρχα, κύριε Ἀξιωματικοί, κύριε Νομάρχα, ἀγαπητοὶ ὑπαξιωματικοί, φίλτατοι ὀπλίται καὶ πολῖται, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν
τοῦ Ἐβρου τὰς ὄχθας ἠκούετο ἰλαρὰ φωνὴ ἐλευθέρᾳ καὶ ἔψαλλεν ἀρμονικά!

Ἡ αὔρα τὴν ἔφερε μακρὰν!

Τὸ γλαυκὸν κύμα τοῦ Αἰγαίου, τὸ κύμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀρχιπελάγους, τὸ ὅποιον ἄλλοτε, ἀπὸ τὸν ἴδιον ποταμὸν παραλαβὸν, μετέφερον εἰς τὴν νότιον Ἑλλάδα—τὴν Εὐρωπαϊκὴν καὶ τὴν νησιώτιδα Μικρασιατικὴν—τὴν λύραν καὶ τὴν κεφαλήν τοῦ Ὀρφέως, ἐκόμιζεν, ἐνίοτε καὶ τότε, παπεύον, γλυκοφιλοῦν, τὰς ἐλπίδας τῆς Θρακικῆς Ἑλλάδος, ἐλπίδας ἐξερχομένας ἐκ βάθους καρδίας ἀγνῆς καὶ ἐφερον αὐτὰς εἰς τὴν ἐλευθέρᾳ πατρίδα! Παραλαμβάνον ἀπὸ τὸ Θρακικὸν πέλαγος, ἔφερον τοὺς χαιρετισμοὺς αὐτοὺς εἰς τὸ Μυρτῶν καὶ τὸ ἄλλο Αἰγαῖον, εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀτικῆς, ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε ὁ Θραξ Εὐμολπος εἶχεν εἰσαγάγῃ ἀνωτέραν ἀντίληψιν τῆς θρησκείας, τῆς θρησκείας, ἢ ἡ εἰς τὴν μολογικὴ ὄψα εἶνε ἐπίσης Θρακικὴ καὶ διότι.

Ἀπὸ τὴν Θράκην, βρὲ παιδιὰ,.... ὡς ἔψαλλεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μᾶς ὁ Βιζυηνὸς ποιητὴς πρὸς τὰ Θρακόπουλα,

ἀπὸ τὴν Θράκην... ἐβγήκειν ἡ θρησκεία
κ' ἔσφραν αὔρας τοῦ Θρακιά
μὲ τὴν χρυσή τῆς δᾶδα
σπίθα στήν ἄλλη Ἑλλάδα!

Ἡ Θρακικὴ νεολαία καὶ ἡ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἐβρου καὶ τοῦ Ἄρδα, καὶ τοῦ Ἐργίνου καὶ τοῦ Γόνζου, καὶ παρὰ τὰς ἀκτὰς τοῦ Βοσπόρου καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, τοῦ Εὐξεινίου, καὶ τῆς Προποντίδος, πανταχοῦ τῆς Θρακικῆς γῆς, καὶ εἰς τὰ βουνὰ καὶ εἰς τὰ κοιλάδας, ἔψαλλεν ἐλευθέρως, καίτοι δειλῶς, εὐελπίς ὅμως πάντοτε καὶ εὐγενῆς, τοὺς πόθους τῆς καὶ ἔστειλε, διὰ τῆς αὔρας καὶ διὰ τῶν ἀνέμων, μὲ τὰ σύννεφα καὶ μὲ τὰ ὕδατα, τοὺς ἀσπασμούς τῆς εἰς τὴν μητέρα καὶ ἤνεχε εἰς τὴν πατρίδα ν' ἀξιώθῃ ποτε εἰς μίαν ἀγκάλην νὰ ἀσπασθῇ ὁμοῦ τὰ τέκνα τῆς!

Τῶν τέκνων τῆς ν' ἀκούσῃ τὸν παλμὸν
κ' αὐτὰ νὰ τῇ ἀποδώσουν τὸν ἀσπασμόν!

Καὶ αἱ ἐλπίδες ἰδοὺ ἐγίνοντο πραγματικότητες.
Ἰδοὺ Ἀληθεύανε ὄνειρα ἅγια
τ' ἀψηλὰ ἀντηχοῦσαν βουνά,
καὶ μὲ κύρια βαρεῖα ὡσανά
διελύοντο τὰ μάγια!

Στόλος καὶ στρατός, διὰ θαλάσσης καὶ διὰ ξηρᾶς εἰσῆρχοντο εἰς τὴν ταλαίπωρον ἔως τότε Θράκην, φέροντες

τῆς ἐλευθερίας τὴν δᾶδα.

Ἦσαν εὐλογημένοι, διότι ἤρχοντο ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων ἐγένετο αὐτῆς μεθ' ἡμῶν! Ἐγνώσαν τὰ ἔθνη τοῦτο καὶ ἠττήθησαν.

Ἄλλ' ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίασις δὲν διήρκεσεν ἐπι μακρόν. Καὶ ἡ πραγματικότης ἐξηφανίσθη καὶ πάλιν. Καὶ ὁ Ἐβρος ἀπὸ ποταμοῦ ἐλευθέρου, δι' ἐλευθέρως ὄντος χώρας, ἀπέβη τὸ πρὸς Ἀνατολὰς ὄριον τῆς πραγματικῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ εἰς τὴν δεξιάν του ὄχθην φρουροῦντες ἐνόησαν ἢ ἄοπλοι στρατιῶται, ἀνεψίζουσι νῦν περίλυποι τὴν ἀπέναντι γῆν, στερηθεῖσαν οὐκ μόνον τὴν ἐλευθερίαν τῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τούτων τῶν αὐτοχθόνων κατοίκων τῆς! Εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην δὲν ἀκούεται πλέον οὔτε ἐλευθέρᾳ ἄλλ' οὔτε ἀλύτρωτος, οὔτε ἰλαρὰ ἄλλ' οὔτε πένθιμος φωνὴ Ἑλληνική!

Οὐδὲ ψυχὴ Ἑλληνοσ πλεον ἀναπνέει ἐκεῖ ὅπου, εἰς τὴν συμβολὴν τῶν τριῶν Θρακικῶν ποταμῶν λουσθεῖς ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος—τοῦ ἡγέτου τῶν Ἑλλήνων βασιλέων—κατὰ τὴν πρώτην ἐπὶ τὴν Ἀσίαν ἐκστρατεῖαν, ἴδρυνε τὴν φρονῶνμόν του πόλιν, εἰς τὴν ὅποιαν δὲ ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν εἶχε φέρει τὴν ἐλευθερίαν τὸ Σύνταγμα, τοῦ ὁποῦ τὴν ἐπέτειον εορτὴν πανηγυρίζομεν σήμερον, ἀναμνησκόμενοι τὴν ἡμέραν καθ' ἣν πρὸ 11 ἐτῶν εὐσταλῆς Ἡγεμονίδης εἰσῆρχετο θριαμβευτικῶς εἰς τὴν Ὁρεσιάδα.

Ἄλλὰ μὴ ταρασσοῦμαι ἡμῶν ἡ καρδία, μηδὲ δειλεάτω! Ἄν εἰς χρόνους, καθ' οὓς δὲν ὑπῆρχεν οὐδὲ σκιά Ἑλληνικοῦ κράτους, αἱ ἐλπίδες διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Γένους δὲν ἀπέλειπον, ἂν καὶ εἰς τοὺς χρόνους, κατὰ τοὺς ὁποίους οὐδὲ γυνίᾳ Θρακικοῦ ἐδάφους ὑπῆρχεν ἐλευθέρᾳ, ἡ Ἑλληνικὴ τῆς Θράκης νεολαία ἔψαλλεν εὐγενῶς εἰς τοῦ Ἐβρου τὰς ὄχθας, σήμερον ὁπότε, μεθ' ὅλας τὰς συμφορὰς ἔχομεν κριτικὸς συμπαγῆς καὶ ἐλευθέρου, αἱ ἐλπίδες περὶ τελικῆς κατισχύσεως τοῦ φωτὸς κατὰ τοῦ σκοτοῦ, τοῦ Σταυροῦ κατὰ τῆς ἡμισελήνου, οὐδέποτε δέον νὰ μᾶς ἐγκαταλείπωσιν Ἐὰν ἐνίκησαν, καὶ πάλιν ἠττηθήσονται! καὶ ἦν ἂν βουλήν βουλεύσονται διασκεδάσει Κύριος ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Κατὰ τοὺς ἀρχαίους ὁ χρυσολύτης Ὀρφεύς, ὁ μέγας, ὁ εὐαίσθητος, ὁ ἐνθὺς Θραξ δοιδὸς καὶ ὑποφήτης, ὁ ἐφευρέτης τῶν τραυμάτων κατὰ τινος, ἀνήνεχε καθ' ἑκάστην εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Παγγαίου, διὰ νὰ χαιρετίσῃ τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον αὐτὸς ὁ τοῦ πνευματικοῦ ἡλίου λάτρης. Καὶ τότε, ὁ φάνιος, ἐνθεος, ἵπταται, πιστεύω, ὑπὲρ τὸ Παγγαῖον μᾶς καὶ ἀντικρίζει ἐκεῖθεν τὴν Θράκην του καὶ μελετᾷ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς.

Ἀπὸ τὰ οὐράνια ὕψη Σου, Ὀρφέα,
ἐπ' τοῦ Παγγαίου τῆ θεόρατη κορυφῆ,
τὴν δόξα ψάλλε τῆς δικῆς σου χώρας
τῆς Θράκης ὕμνησε τὴ γῆ.

Τραγοῦδῃς τὰ ἅγια τῆς πάθη,
τὸν πόθο πᾶς τῆς, τῆς καρδίας τῆς τὴν εὐχή
καὶ εἰς νέα δόξα ὀδήγησέ τὴν πάλιν,
μὲ τὴν ἀθάνατη τῆς λύρας Σου χορδή.

Ἕλληνας!
νικῶντες καὶ ἠττώμενοι, εἰς τὸν Θεὸν ἅς ἐλπίζομεν ὅτι ἂν προσπαθήσωμεν διὰ τῶν ἔργων νὰ εὐχαριστήσωμεν, ἀλλήλους ἀγαπῶντες καὶ οὐκ δάκνοντες. Ἄς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ ἀνακτῆσωμεν τὰ ἀπολεσθέντα καὶ ὅτι ἀγαλλιασόμεθα καὶ εὐφρανθήσόμεθα ἐπ' αὐτοῖς!

Θεὲ Παντοδύναμε! Θραύσον τὰ φρονήματα τὰ πανταχόθεν τῆ πόμην Σου συνεχῶς ἐσποχόμενα, κόπασον τὰ σχίσματα τὰ τῆς Ἐκκλησίας τε καὶ Πολιτείας. Προῦνον τὸν σάλον τῶν ἀμετρήτων πειρασμῶν, ὄψαι δουλείας καὶ περιστάσεων τοὺς πόθῳ νῦν τιμῶντας. Σε καὶ τῇ Σῇ σκέπῃ προστρέχοντας. Σώσον ἡμᾶς, Σῶτερ τῶν ψυχῶν ἡμῶν! Ἀμήν.